

**“मीठे बच्चे— निश्चय गर हामी आत्मा हौं, यो हाम्रो शरीर हो। यसमा साक्षात्कारको कुनै कुरा छैन,
आत्माको साक्षात्कार नै भए पनि केही बुझ्न सक्ने छैनौ।”**

प्रश्नः— बाबाको कुन श्रीमतमा चलनाले गर्भजेलको सजायबाट छुट्न सकिन्छ?

उत्तरः— बाबाको श्रीमत छ— प्यारा बच्चाहरू! नष्टोमोहा बन, एक बाबा दोस्रो न कोही। तिमीले केवल मलाई याद गर। कुनै पनि पाप कर्म नगर तब गर्भजेलको सजायबाट छुट्ने छौ। यहाँ तिमी जन्म-जन्मान्तर जेल बर्द बन्दै आयौ, अब बाबा आउनु भएको छ ती सजायहरूबाट बचाउन। सत्ययुगमा गर्भजेल हुँदैन।

ओम् शान्ति। रूहानी बाबा रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ— आत्मा के हो र आत्माको पिता परमात्मा को हुनु हुन्छ? यसलाई फेरि पनि सम्झाउनु हुन्छ किनकि यो त हो नै पतित दुनियाँ। पतित हमेसा बेसमझ हुन्छन्। पावन दुनियाँ समझदार हुन्छ। यो सृष्टि पावन दुनियाँ अर्थात् देवी-देवताहरूको राज्य थियो, यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। बडो धनवान सुखी थिए तर मनुष्यहरूले यी कुरा बुझ्दैनन्। बाबा, परमपिता अथवा रचयितालाई नै जान्दैनन्। मनुष्यले नै जान्न सक्छन्, जनावरले त जान्दैनन् नि। याद पनि गर्छन्— हे परमपिता परमात्मा। उहाँ पारलौकिक फादर हुनु हुन्छ। आत्मा याद गर्छ आफ्नो परमपिता परमात्मालाई। यस शरीरलाई जन्म दिनेवाला त लौकिक फादर हुन् र उहाँ परमपिता परमात्मा हुनु हुन्छ पारलौकिक फादर, आत्माहरूको पिता। मनुष्यहरू लक्ष्मी-नारायणको पूजा गर्छन्, सम्झन्छन् पनि यिनीहरू सत्ययुगमा थिए र राम-सीता त्रेतामा थिए। बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमीले म पारलौकिक पितालाई जन्म-जन्मान्तर याद गर्दै आएका छौ। गड फादर त अवश्य पनि निराकार हुनुभयो नि। हाम्रो आत्मा पनि त निराकार छ नि। यहाँ आएर साकार बनेको छ। यो सानो कुरा पनि कसैको बुद्धिमा आउँदैन। उहाँ तिमी बेहदको बाबा रचयिता हुनु हुन्छ। पुकार्छन् तिमी माता-पिता... हजुरको बन्नाले हामी स्वर्गको मालिक बन्छौं फेरि हजुरलाई भुल्नाले नर्कको मालिक बन्न पुग्छौं। अहिले उनै बाबा यिनीद्वारा बसेर सम्झाउनु हुन्छ— म रचयिता हुँ, यो मेरो रचना हो, जसको रहस्य तिमीलाई सम्झाउँछु। यिनले पनि बुझ्दछन्। आत्मालाई कसैले पनि देखेको छैन फेरि पनि किन भन्दछन् अहम् आत्मा? यो त बुझ्दछन् नि— अहम् आत्मा एक शरीर छोडेर दोस्रो लिन्छु। महान् आत्मा, पुण्य आत्मा भनिन्छ नि। निश्चय गर्छन्— हामी आत्मा हौं, यो हाम्रो शरीर हो। शरीर विनाशी छ, आत्मा अविनाशी छ। उनै परमपिता परमात्माको सन्तान हो। कति सहज कुरा छ। तर राम्रा-राम्रा बुद्धिमान्ले पनि बुझ्न सक्दैनन्। मायाले बुद्धिलाई ताला लगाइदिएको छ। तिमीलाई आफ्नो आत्माको नै साक्षात्कार हुँदैन। आत्माले नै अनेक जन्म लिन्छ नि। हरेक जन्ममा पिता बदलि रहन्छन्। तिमी आफूलाई आत्मा निश्चय किन गर्दैनौ? भन्दछन् आत्माको साक्षात्कार होस्। अरे, यतिका जन्म कसैलाई भनेका थियौ— आत्माको साक्षात्कार होस्। कसै-कसैलाई आत्माको साक्षात्कार हुन्छ पनि तर बुझ्न सक्दैनन्। बाबालाई चिनेका छैनन्। बेहदका बाबा बाहेक आत्मालाई परमात्माको साक्षात्कार पनि कसैले गराउन सक्दैन। भन्दछन्— हे भगवान्, त्यसैले पिता हुनुभयो नि। तिमी दुई पिता छन्— एउटा छन् विनाशी

२०७५ कार्तिक १ बिहीबार १८-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

शरीरलाई जन्म दिनेवाला विनाशी पिता, अर्को हुनु हुन्छ अविनाशी आत्माहरूको अविनाशी पिता। तिमी गाउँदछौ- तुम माता पिता... उनलाई याद गर्छौ भने अवश्य उहाँ आउनु भएको हुनु पर्छ। जगत् अम्बा र जगत् पिता बसेका छन्, राजयोग सिकिरहेका छन्। वैकुण्ठमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, उनीहरू पनि यहाँ नै त थिए नि। मनुष्यहरू सम्झन्छन्- माथि कहीं स्वर्ग होला। अरे, लक्ष्मी-नारायणको यादगार यहाँ छ, अवश्य यहाँ नै राज्य गरेको हुनु पर्छ। यो दिलवाडा मन्दिर तिमी अहिलेको यादगार बनेको छ। तिमी राजयोगी हो। १०८ कोठा बनेका छन्। अधर कुमारीहरू र कुमारीहरू तिमी बसेका छौ, यसको यादगार फेरि भक्तिमा बन्छ। देलवाडा मन्दिर एकदमै ठीक छ। तर त्यस मन्दिरका जुन ट्रस्टी आदि छन् उनीहरूलाई यो थाहा छैन- यो मन्दिर कसको हो? देलवाडा नामको पनि कुनै अर्थ त होला नि। दिल लिनेवाला को हो? यी आदिदेव र आदिदेवी पनि राजयोग सिकिरहेका छन्। यिनीहरूले पनि याद गर्छन् उहाँ निराकार परमपिता परमात्मालाई। उहाँ हुनु हुन्छ उच्च भन्दा उच्च ज्ञान सागर। यी आदि देवको शरीरमा बसेर सबै बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। यो मन्दिर कहिले बन्यो, किन बन्यो, यो कसको यादगार हो? केही पनि जान्दैनन्। देवी आदिको कति नाम लिन्छन्। काली, दुर्गा, अन्नपूर्णा... अब सारा विश्वको अन्नपूर्णा को होला? कुनचाहिँ देवीले अन्नको पूर्ति गर्छिन्, तिमीलाई थाहा छ? सृष्टि स्वर्ग थियो, वहाँ त अथाह वैभव हुन्छ जबकि आज भन्दा ८०-९० वर्ष पहिले १०-१२ आनामा एक मन अनाज मिल्थ्यो भने त्यो भन्दा पहिला कति सस्तो थियो होला। सत्ययुगमा त अनाज आदि धेरै सस्तो राम्रो हुन्छ। तर यो पनि कसैले बुझ्दैनन्। बाबा आएर तिमी आत्माहरूलाई पढाउनु हुन्छ। आत्माले यी कर्मेन्द्रियहरूद्वारा सुन्छ। आत्मालाई यी आँखा मिलेको छ देख्नको लागि, कान मिलेको छ सुन्नको लागि। बाबा भन्नुहुन्छ- म निराकारले पनि यस शरीरको आधार लिन्छु। मलाई सदैव शिव नै भन्दछन्। मनुष्यहरूले धेरै नाम राखेका छन्- रुद्र, शिव, सोमनाथ... तर मेरो एउटै नाम शिव हो। शिवाय नमः, भक्तहरूले भगवानको याद गर्दै आएका छन्। उनीहरूले भक्ति गरेको २५०० वर्ष भयो। भक्ति मार्गमा पहिला अव्यभिचारी भक्ति थियो। अहिले त तिमीले ढुङ्गा-माटोमा राखिदिएका छौ। अब यो भक्तिको अन्त्य हुन्छ। सबैलाई वापस लैजान म आएको छु। यो पुरानो दुनियाँ खतम हुनु छ। बमहरू बनिसकेका छन् भने कति समयमा सबै खलास हुन्छन्। सत्ययुगमा कति थोरै ९ लाखमात्र हुन्छन्। बाँकी यति सबै कहाँ जान्छन्? लडाईं, भूकम्प आदि हुन्छ। विनाश त अवश्य हुनु छ।

यी हुन् प्रजापिता, कति धेरै ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू छन्। ब्रह्माका पिता को हुनु हुन्छ? निराकार शिव। हामी उहाँका नाती-नातीना हौं। शिवबाबाबाट हामी वर्सा लिन्छौं। त्यसैले उहाँलाई नै याद गर्नु छ। यादबाट नै पापहरूको बोझ उत्रन्छ। तिमीलाई थाहा छ- यो हो नै विसस, पतित दुनियाँ। सत्ययुग हो निर्विकारी दुनियाँ। त्यहाँ विष (विकार) हुँदैन। काइदा अनुसार एउटै बच्चा हुन्छ। कहिल्यै अकाल मृत्यु हुँदैन। हो नै सुखधाम। यहाँ त कति दुःख छ। तर यो कुरा कसैले पनि जान्दैनन्। गीता सुनाउँछन्, श्रीमत भगवत गीता, भगवानुवाच। अच्छा, भगवान् को हुनु हुन्छ? भनिदिन्छन्- श्रीकृष्ण। अरे, उनी त सानो बच्चा हुन्, उनले कसरी राजयोग सिकाउँछन्? त्यो समय पतित दुनियाँ कहाँ थियो र। सद्गतिको लागि राजयोग सिकाउने वाला त यहाँ चाहिन्छ। गीतामा लेखिएको पनि छ- रुद्र गीता ज्ञान यज्ञ। कृष्ण गीता

२०७५ कार्तिक १ बिहीबार १८-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

ज्ञान यज्ञ त छैन। यो ज्ञान यज्ञ कति वर्ष देखि चल्दै आइरहेको छ, यसको समाप्ति कहिले हुन्छ? जब सारा सृष्टि यसमा स्वाहा हुन्छ। यज्ञ जब समाप्त हुन्छ तब त्यसमा सबै थोक स्वाहा गर्छन् नि। यो यज्ञ पनि अन्तसम्म चल्दै रहन्छ। यो पुरानो दुनियाँ खतम हुने वाला छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म कालहरूको पनि काल हुँ, सबैलाई लिनको लागि आएको छु। तिमीलाई पढाइरहेको छु— तिमी स्वर्गको मालिक बन। तिमीलाई थाहा छ— यस समय सबै मनुष्य मात्र छन्, सदा दुर्भाग्यशाली, सत्ययुगमा थिए सदा सौभाग्यशाली— यो भिन्नता सबैलाई सम्झाउनु छ। यहाँ आउँदा त राम्रो सँग बुझ्दछन् फेरि घर गएपछि सबै समाप्त हुन जान्छ। जस्तो गर्भजेलमा प्रतिज्ञा गरेर आउँछन्— हामी पाप गर्दैनौं। बाहिर निस्कन्छन् अनि फेरि पाप गर्न थाल्छन्। जेल बर्द हुन्छ नि। यस समय जति मनुष्य मात्र छन् सबै जेल बर्द हुन्। घरी-घरी गर्भजेलमा गएर सजाय खान्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— अब तिमीलाई गर्भजेल बर्द बन्नबाट छुटाउँछु। सत्ययुगमा गर्भलाई जेल भनिदैन। तिमीलाई यी सजायहरूबाट बचाउन आएको छु। अब मलाई याद गर, कुनै पनि पाप नगर, नष्टोमोहा बन। गाउँछन् पनि मेरो त एक दोस्रो कोही छैन... यो कुनै कृष्णको कुरा होइन। कृष्ण त ८४ जन्म लिएर अहिले आएर ब्रह्मा बनेका छन् फेरि उनैलाई कृष्ण बन्नु छ, त्यसैले यस शरीरमा नै प्रवेश गरेको हुँ। यो बनी बनाउ ड्रामा हो। अहिले भगवान् सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी राजधानी स्थापना गरिरहनु भएको छ। तिमी भविष्यको लागि प्रारब्ध बनाउनु हुन्छ। अहिले तिमी पुरुषार्थ गरेर अनेक जन्मको लागि प्रारब्ध बनाइरहेका छौं बेहदको बाबाद्वारा, जो बाबा स्वर्गको रचयिता हुनु हुन्छ। यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो। ड्रामामा हरेक एक्टरको आ-आफ्नो पार्ट छ। यसमा हामीले किन रुने कराउने? हामी जीवित छँदै उहाँ एक बाबालाई याद गर्छौं। यस शरीरको पनि हामीलाई पर्बाह छैन। यो पुरानो शरीर छुटोस् अनि हामी बाबाको पास जाऔं। यस समय तिमी विश्वको कति सेवा गर्छौं। तिमी नै नाम गाइएको छ— अन्नपूर्णा, दुर्गा, काली आदि-आदि। बाँकी काली कुनै यस्तो भयानक अनुहारवाला वा गणेश सँढवाला कहाँ हुन्छन् र। मनुष्य त मनुष्य नै हुन्छन्। अब बाबा सम्झाउनु हुन्छ— म तिमी बच्चाहरूलाई यी लक्ष्मी-नारायण जस्तो बनाइरहेको छु। तिमी निश्चय गर हामी बाबा सँग वर्सा लिइरहेका छौं, फेरि भविष्यमा गएर प्रिन्स-प्रिन्सेज बन्नेछौं। बाबा जो स्वर्गको रचयिता हुनु हुन्छ, उहाँलाई कसैले पनि जान्दैनन्। जगदम्बालाई पनि भुलेका छन्। जसको मन्दिर बनेको छ— अहिले उनीहरू चैतन्यमा बसेका छन्। कलियुग पछि फेरि सत्ययुग हुनु छ। विनाशको लागि मानिसहरू सोध्दछन्। अरे, पहिला तिमी पढेर होसियार त बन। महाभारत लडाइँ त वास्तवमा भएको थियो, त्यसपछि नै स्वर्गको द्वार खुलेको थियो। अब यी माताहरूद्वारा स्वर्गको द्वार खुलिरहेको छ। वन्दे मातरम् गाउँछन् नि। पावनको नै वन्दना गरिन्छ। माताहरू दुई प्रकारका छन्— एक छन् जिस्मानी सोसल वर्कर, अर्को छन् रूहानी सोसल वर्कर। तिमी यो हो रूहानी यात्रा। तिमीलाई थाहा छ— हामी यो शरीर छोडेर वापस जानेवाला छौं। भगवानुवाच— मनमनाभव। म आफ्नो पितालाई याद गर। कृष्ण बच्चाहरू त यस्तो भन्ने छैनन्। उनका त आफ्ना पिता हुन्छन्। मनमनाभवको अर्थ कसैले पनि जान्दैनन्। यो त बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ र उड्ने पंख मिल्छ। अहिले तिमी पत्थरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बन्छौ। रचयिता बाबा त सबैको एकै हुनु हुन्छ। आदि देव र आदि देवीको मन्दिर पनि छ।

२०७५ कार्तिक १ बिहीबार १८-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 तिमी उनीहरूको बच्चा यहाँ राजयोग सिकिरहेका छौ। यहाँ नै तिमीले तपस्या गरेका थियौ, तिमी
 यादगार सामुन्ने खडा छ। लक्ष्मी-नारायण आदिलाई राजाई कसरी मिल्यो, उनीहरूको यो मन्दिर हो।
 तिमी हौ राजर्षि। राजाई प्राप्त गर्न वा फेरि राज्य-भाग्य पाउन तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। तिमी
 सृष्टिमा स्वर्गको राजाई स्थापना गर्छौ, आफ्नो तन-मन-धनले सेवा गरेर। बाबाको श्रीमतद्वारा तिमी
 पतित रावण राज्यबाट सबैलाई मुक्त गर्छौ। बाबा हुनु हुन्छ लिबरेटर, दुःख हर्ता, सुख कर्ता। तिमी दुःख
 हर्नको लागि पुरानो दुनियाँको विनाश गराउनु हुन्छ। तिमीलाई दुश्मन माथि विजय दिलाउनु हुन्छ,
 त्यसैले तिमी मायाजित-जगतजित बन्छौ। तिमी कल्प-कल्प राज्य लिन्छौ र फेरि गुमाउँछौ। यो हो रुद्र
 शिवको ज्ञान यज्ञ, जसबाट यो विनाश ज्वाला निस्किएको हो। उनीहरू सबै विनाश हुन्छन् र तिमी सदा
 सुखी बन्छौ। दुःख सुरु हुन्छ द्वापर देखि। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएर नर्कवासीहरूलाई स्वर्गवासी
 बनाउँछु। कलियुग हो वेश्यालय, सत्ययुग हो शिवालय। तिमी बेहदको बाबाबाट स्वर्गको मालिक बन्छौ
 भने खुशीको पारा त चढ्नु पर्‍यो नि। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी
 बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जीवन छँदै बाबालाई याद गरेर वर्साको अधिकार लिनु छ, कुनै पनि कुराको पर्बाह नगर।
- २) श्रीमतमा आफ्नो तन-मन-धनद्वारा दुनियाँलाई स्वर्ग बनाउने सेवा गर्नु छ र सबैलाई
 रावणबाट मुक्त हुने युक्ति बताउनु छ।

वरदानः— बेहदको स्मृति स्वरूपद्वारा हदको कुरालाई समाप्त गर्ने अनुभवीमूर्त भव

तिमी श्रेष्ठ आत्माहरू सीधै बीज र मुख्य दुई पत्ता, त्रिमूर्तिको साथ समीप सम्बन्ध राख्ने मूल
 हाँगा हौ। यसै उच्च स्थितिमा स्थित होऊ। बेहदको स्मृतिस्वरूप बन्यौ भने हदका व्यर्थ कुरा
 समाप्त भएर जान्छन्। आफ्नो बेहदको परिपक्वता आयो भने सदा सर्व अनुभवी हुनेछौ। जो
 बेहदको पूर्वजपनको कर्तव्य छ, त्यसलाई स्मृतिमा राख। तिमी पूर्वजहरूको काम हो— अमर
 ज्योति बनेर अन्धकारमा भट्किइरहेका आत्माहरूलाई ठेगाना लगाउनु।

स्लोगनः— कुनै पनि कुरामा अल्मलिनुको सट्टा आनन्दको अनुभव गर्नु नै मस्त योगी बन्नु हो।